

РЕШЕНИЕ

№ 6592

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 03.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4898** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя инж. В. В., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/13.10.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. потвърден с решение № 741/03.04.2012 г., от директора на Дирекция „О.” [населено място], с който са установени данъчни задължения за довносяне в размер на 88 515,20 лв. в едно със съответните лихви в резултат на непризнат данъчен кредит за данъчни периоди: м. 05.2009 г., м. 07.2009 г., м. 08.2009 г., м. 09.2009 г., м. 10.2009 г., м. 11.2009 г., м. 12.2009 г., м. 12.2010 г.

В жалбата се поддържа, че оспореният ревизионен акт е неправилен, незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран, постановен в нарушение на административнопроизводствените правила и принципи на данъчния процес, относно: осигуряване и гарантиране правото на защита, неспазване принципите на служебно начало и обективност при извършване на ревизията, всеостранност и пълнота на доказателствата. Подробни съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт въз основа на събраните по делото доказателства, са изложени и в представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя. Позовава се на практика на Съда на Европейския съюз и по конкретно на решение по дело С 80/11, т. 61, във връзка с приложението на чл. 167, 168 (а) и чл. 178 (а) и чл. 273 от Директива 2006/112 на ЕС, С - 142/2011/т. 45. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея основания. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Г. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1104568/13.04.2011 г., издадена от началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1108565/18.07.2011 г., издадена от началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С.. Ревизията обхваща: ДДС за данъчните периоди от 28.07.2008 г. до 31.03.2012 г.

ЗВР са връчени на управителя на ревизирия субект, съответно на 21.04.2011г. и 28.07.2011г.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ № 1104568/01.09.2011 г., връчен на съдружник на „МВВИ консулт” на 15.09.2011 г. В законоустановения срок не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Извършената ревизия е приключила с издаването на оспорения в настоящото производство на РА № [ЕГН]/13.10.2011 г., издаден от С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1108565/03.09.2011 г. на органа, възложил ревизията. При ревизията на жалбоподателя са определени задължения за данък върху добавената стойност в резултат на непризнат данъчен кредит в общ размер на 130 515,20 лв. по фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], отразени през данъчни периоди: м. 05.2009 г., м. 07.2009 г., м. 08.2009 г., м. 09.2009 г., м. 10.2009 г., м. 11.2009 г., м. 12.2009 г., м. 12.2010 г. и м.02.2011 г.

Решаващият орган се е произнесъл с решение № 741 от 03.04.2012 г., с което е отменил РА № [ЕГН]/13.10.2011г., в частта на определените задължения по ЗДДС за данъчен период м.02.2011 г., в едно със съответните лихви и потвърдил РА № [ЕГН]/13.10.2011 г в останалата част. Решението е връчено на ревизирия субект на 10.04.2012 г., видно от приложеното по делото електронно съобщение (л. 26).

В срока за обжалване ревизирия субект е подал жалба до АССГ, с вх. № 11987 от 17.05.2012 г., чрез НАП Дирекция О. [населено място] с вх. № 53 – 02- 221 от 23.04.2012 г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства, както и тези представени в хода на съдебното обжалване /3 бр. граждански договори сключени с лицата Г. Г. П., И. В. А. и И. Г. М., сметки за изплатени суми № 1/06.08.2012 г., 1/03.08.2012 г. платежни нареждания за наредени плащания на съответния данък и осигурителни вноски с дата 10.09.2012 г.. Съдът счита, че същите не са ирелевантни към периода на ревизията. Това обстоятелство се установява от приложените за лицата И. А. и Г. П. сметки за изплатени суми по чл. 73 от ЗДДФЛ, както и платежни нареждания за наредени плащания на съответния данък и осигурителни вноски с дати от м.08 и м.09.2012 г., т. е от период след процесния, както и след извършване на ревизията.

По делото е изслушано и заключение на съдебно-счетоводна експертиза (л. 512), изготвена на 14.07.2012 г. от К. М. К. и допълнително заключение по задачи , поставени от ответника.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1108565/03.09.2011 г. издадена от Ц. К. Н. началник сектор "ревизии" дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена С. Д. М. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Самата З. е издадена от Ц. К. Н. началник сектор "ревизии" дирекция „Контрол“ при ТД на НАП, чиято компетентност е определена със заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С.. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в З. орган по приходите – С. Д. М. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосновааност на обжалвания ревизионен акт.

В хода на ревизията е установено, че основна дейност на дружеството през ревизионния период е консултации по управление и стопанска дейност.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за доставките, осъществени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на доставките на стоки, тъй като не са представени годни доказателства и не е установено по безспорен начин наличие на доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, във връзка с което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС е отказал правото на данъчен кредит по процесните фактури.

Във връзка с упражнено от страна на ревизираното лице право на приспадане на данъчен кредит по фактури за получени доставки и с цел събиране на доказателства

във връзка с реалността на доставките, от ревизиращите органи на основание чл. 45 от ДОПК са инициирани насрещни проверки на доставчиците на жалбоподателя. Резултатите от извършените насрещни проверки са обективирани в Протоколи за извършена насрещна проверка /ПИНП/. Видно от съдържанието им до лицата са изготвени подробни Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/.

По отношение на доставките от [фирма] с ЕИК[ЕИК] при ревизията е извършена насрещна проверка, резултатите, от която са удостоверени с ПИНП № 2200-1-1104568-3/29.06.2011 г. на ТД на НАП С.. Искането за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. № 1153-06-1183/06.06.2011 г. е връчено при условията на чл. 32 от ДОПК относно доставките, отразени в издадените на жалбоподателя 13 фактури, по които е упражнено право на данъчен кредит през данъчни периоди: м. 05.2009 г., м. 08.2009 г., м. 09.2009 г., м. 10.2009 г., м. 12.2009 г. Предмет на доставка по тях са консултантски услуги с разнообразен характер като: „подготовка на примерна документация за възлагане на обществена поръчка по ОП „Околна среда“; „предварителни проучвания за общини от област П.“; „консултации по попълване на формуляр за кандидатстване по ОП „Околна среда“ за [община], [община], [община]“; „събиране на текстове на английски и преведени с G. преводач за доброволчеството в Европа, САЩ, А., К., Русия“; „извършване на наблюдения в общините Р., Г. Д., Б. и Б. относно работата на администрацията с доброволчески формирования при извънредни ситуации“ и др., подробно описани в РД и РА. В указания от органа по приходите срок не са представени изисканите относими доказателства. От служебна проверка в информационната система на НАП е установено, че през процесните периоди дружеството е имало наети на трудов договор основно строителни работници – бетонджия, работник бетонобъркачка, шофьор инструктор.

С писмо вх. № 1153-06-1054/11.08.2011 г. от доставчика са представени под опис част от изисканите документи, изразяващи се в заверени копия на следните доказателства: издадените на жалбоподателя фактури; договори за консултантски услуги от 26.05.2008 г., 30.01.2009 г., 26.05.2009 г., 26.06.2009 г., 30.06.2009 г., 16.07.2009 г., 15.08.2009 г., 28.09.2009 г., 18.12.2009 г., подробно описани в РД, свидетелство за регистрация на електронен касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/, оборотни ведомости и разпечатки на счетоводни сметки 501, 4532 за проверяваните периоди.

По отношение на доставките от [фирма], с ЕИК[ЕИК] за които на ревизирания субект през данъчни периоди: м. 05.2009 г., м. 07.2009 г., м. 08.2009 г., м. 10.2009 г., м. 11.2009 г., м. 12.2009 г. са издадени 16 фактури с предмет – плащане по договор. При ревизията е извършена насрещна проверка, резултатите, от която са удостоверени в ПИНП № 2200-1-1104568-1/17.06.2011 г. на ТД на НАП С.. Установено е, че доставчикът не е представил в указния срок относими доказателства, изискани с ИПДПОЗЛ изх. № 1153-06-1053/25.05.2011 г. От проверка в информационната система на НАП ревизиращите органи са установили, че за процесните периоди [фирма] е имало назначени лица на длъжности готвач, барман, продавач.

Видно от писмо с вх. № 1153-06-1054/11.08.2011 г. от доставчика са представени под опис част от изисканите документи, а именно – заверени копия на следните доказателства: издадените на жалбоподателя фактури; договори за консултантски услуги от 20.12.2009 г., 29.12.2009 г.; резюмета по договори от 10.07.2009 г., 01.08.2009 г., 15.09.2009 г., 20.12.2009 г., подробно описани в РД; свидетелство за регистрация на

електронен касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/, оборотни ведомости и разпечатки на счетоводни сметки 501, 4532 за проверяваните периоди.

По отношение на доставките от [фирма] с ЕИК[ЕИК] при ревизията е отказано право на данъчен кредит в размер на 28 800,00 лв. по фактура № 1...551/30.12.2010 г., с предмет „съгласно договор” за данъчен период м. 12.2010 г. При ревизията е извършена насрещна проверка, резултатите, от която са обективирани в ПИНП № 2200-1-1104568-1/09.06.2011 г. Установено е, че фактурата е издадена във връзка с договор от 30.11.2011 г. Видно от същия, [фирма] приема срещу заплащане да предостави цялостна комуникационна стратегия за провеждане и спонсориране на събитие. Уговорена е обща стойност на договора в размер на 14 400,00 лв. без ДДС, в т. ч. бюджет за спонсориране на рекламno събитие – 120 000,00 лв. и изготвяне на комуникационна стратегия – 24 000,00 лв. Към датата на издаване на фактурата е видно, че не е била извършена услугата и не е осъществено авансово плащане. За доказване изпълнението на договора са представени приемо-предавателен протокол от 20.04.2011 г. и платежно нареждане от 25.02.2011 г. Като предходен доставчик от [фирма] е посочено [фирма], ЕИК[ЕИК]. Представен е рамков договор от 22.11.2010 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, с който последния приема да извърши рекламна кампания по време на мероприятиято „Р. бърджи скокове” – Велико Т., 22-27 март 2011 г. В рамковия договор не е определена конкретна цена, а е посочено, че стойностите на „заявената реклама” ще се фактурират от изпълнителя за всеки краен клиент. Събитието е организирано от Сдружение „Спортен клуб – Адреналин”, В.. От представените от [фирма] доказателства става ясно, че се касае за спонсориране на спортно събитие, като спонсорите ще имат право на разполагане на логото си на всички рекламни материали – плакати, флаери, покани.

След преглед и преценка на събраните в хода на ревизията доказателства, ревизиращият екип е установил, че не са представени никакви доказателства относно извършване на доставките – не са представени доказателства за наличие на кадрова и техническа обезпеченост за извършване на документираните доставки. Тъй като се касае за предоставяне на разнообразни консултантски услуги е необходимо да се докаже кадрoвата обезпеченост на доставчика за изпълнение на сключените договори. Консултантската услуга се изразява в предоставяне на експертно становище, мнение, съвет и заключение в определена област, в която лицето притежава необходимата компетентност. Самата компетентност или квалификация на лице свързана с извършване на определен вид услуги се доказва единствено и само с писмени доказателства, а именно дипломи, сертификати и удостоверения. Въпреки, че за някои от спорните периоди доставчиците са имали назначени на трудов договор лица, то те са били на длъжности – строителни работници, готвач, барман, продавач, бетонджия, работник бетонобъркачка, и шофьор инструктор т. е лица, които не притежават специални знания, умения, опит и квалификация в областта посочена в предмета на договорите.

Също така не са представени фактури, банкови и касови документи за извършени плащания, счетоводни регистри, оборотни ведомости и счетоводна отчетност, съгласно изискванията на Закона за счетоводството. Липсват и доказателства за кадрова и техническа обезпеченост.

При горната фактическа обстановка, ревизиращият орган е направил извода, че липсват безспорни доказателства за наличие на доставките, предмет на процесните фактури по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, във връзка с което следва извода, че данъчно

събитие изобщо не е възниквало и следователно съгл. разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, не е налице право на приспадане на данъчен кредит в размер на 88 515,20 лв. в едно със съответните лихви по отношение на ревизирания субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В случая е безспорно доказано наличието на предпоставката по чл. 71, т. 1 ЗДДС - притежаването на данъчни документи - фактури, издадени от прекия доставчик. Но за да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл. 71 ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това налице ли е облагаема доставка по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл. 71 от ЗДДС. С разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е регламентирано изискване съгласно което правото на данъчен кредит е неразделно свързано с получаването на стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване право на данъчен кредит. Тълкуването на цитираните разпоредби налага безспорния извод, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително и необходимо условие за възникване респ. упражняване право на данъчен кредит. Разпоредбата на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС за отказ на данъчен кредит се прилага във всички случаи, когато данъкът по доставките с право на данъчен кредит по реда на чл. 69 от ЗДДС е начислен в нарушение на разпоредбите на ЗДДС и Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДСД/ данъкът е начислен от нерегистрирано лице; върху освободена доставка или доставка с място на изпълнение извън територията на страната. Когато се установи, че не е налице доставка, няма основание за данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 от ЗДДС.

В хода на проверката, както и пред настоящата инстанция, не са представени относими към спорните доставки доказателства и документи, които да релевират изводи респ. да установят наличието на доставка по тях, което прави извода на органите по приходите за липсата на такава правилни и законосъобразни.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от

действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства.

Съдът споделя становището на решаващия орган, че представените в хода на административното обжалване доказателства както и в хода на съдебното обжалване – спорни фактури, приемо - предавателни протоколи, договори за консултантски услуги от 20.12.2009 г., 29.12.2009 г., резюмета по договори от 10.07.2009 г., 01.08.2009 г., 15.09.2009 г., 20.12.2009 г., свидетелства за регистрация на електронен касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/, оборотни ведомости и разпечатки на счетоводни сметки 501, 4532 за проверяваните периоди и др., не са достатъчни да релевират реалност на услугите, предмет на процесните фактури, тъй като представляват частни свидетелстващи документи, с които издателят свидетелства за съществуването или не на определени факти, които по смисъла на ГПК имат материална доказателствена сила и следва да се преценяват с оглед на всички останали събрани доказателства. Преценката на частния писмен документ следва да се основава на разпоредбите на чл. 180 и чл. 181 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 180 от ГПК, частните документи подписани от лицата, доказват единствено авторство на лицата, които са ги подписали. Но верността на изявленията, които се съдържат в тях се преценяват с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод, какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи.

В настоящия случай за реалното изпълнение на доставките са необходими наличие на техническа и кадрова обезпеченост, с които да се извършват възложените услуги. Доставчиците не доказват, че притежават наличието на същите и следователно не биха могли да извършат тези доставки.

Само наличието на данъчни фактури, макар и отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството, факт , потвърден и то вещото лице в неоспорената от страните ССЕ, документи за плащане на данъчната основа по фактурите и начисляването на ДДС по чл. 86 от ЗДДС не представлява основание за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури на получателя – [фирма]. Съдебната практика е категорична, че доказване на реалността на сделката респ. доставката не се осъществява само с констатиране на счетоводното им отразяване при доставчика и получателя и с осъщественото плащане на данъчната основа и ДДС. Движението на парични средства, документалното оформяне на сделките чрез фактури и отразяване в дневниците за покупки и продажби, не означава реално прехвърляне на правото на собственост върху стоки и извършване на услуги. Липсата на доказателства, които установяват наличие на кадрова и техническа обезпеченост на всеки един от доставчиците

инвокира предпоставки за нереалност на извършените от тях доставки по смисъла на закона, а именно предоставянето на разнообразни консултантски услуги – събиране на текстове на английски и превеждането им с *G. преводач*, „извършване на наблюдения в общините Р., Г. Д., Б. и Б. относно работата на администрацията с доброволчески формирания при извънредни ситуации” и др.

Реалното извършване на доставката е общ и най-важен принцип на системата на ДДС по отменения ЗДДС и по действащия закон. В този смисъл е практиката на Съда на Европейския съюз по чл. 17, § 2, буква а) от Шестата директива на Съвета 77/388/Е. от 17.05.1977г. относно сближаване на законодателството на страните-членки, уреждащо въпросите на данъка върху оборота – обща система на ДДС, идентичен с чл. 168, буква а) от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност, основополагащо за която съдебна практика е постановеното по делото **G. H. BV (Решението от 13 декември 1989 г. по Дело С-342/87)**. С това решение по тълкуването на чл. 17, § 3 в р. § 2 от Шестата директива, по казус за приспадане на данък, който погрешно е начислен, по т. 13 се извежда тълкуване, че „упражняването на правото на приспадане е ограничено единствено до дължимите данъци, т.е. до данъците, които отговарят на облагаема сделка, или до данъците, които са изплатени, доколкото са били дължими”, а правото на приспадане по чл. 17 от Шестата директива не се прилага към данък, който е дължим, само защото е посочен във фактурата.

В т. 17 от същото решение се сочи, че „ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна”. Аналогични изводи се съдържат и в решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02.

Съгласно съдебната практика на С. понятието „доставка” обхваща всяко прехвърляне на материално имущество от едната страна, която оправомощава другата страна да разполага с него като собственик на собствеността /т. 39 от **Решение от 12.01.2006 г. по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03**/. Затова е необходимо да се установи дали за конкретното приспадане е налице доставка - получаване на стоките или услугите. Следователно, данъчните органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право е упражнено въз основа на документ /фактура/ с цел изкуствено създаване на условия за правото на приспадане на данъчен кредит. Изкуственото създаване на условия за получаване на изгода, каквато в случая представлява правото на приспадане на данъчен кредит се определя като злоупотреба /т. 74 и т. 75 от Решение от 21.02.2006 по дело С-255/02/.

Това разбиране се потвърждава и от изложеното в решение № 11020 от

13.08.2012 г. на ВАС. Мотивите на ВАС за това са, че не следва да се пренебрегва липсата на реални доставки и да се признава правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. /Вж. и Решения на ВАС № 9933 от 09.07.2012 г., № 13739 от 01.11.2012 г., № 11020 от 13.08.2012 г., в които се съдържат аналогични аргументи/.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представявано от управителя В. В., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/13.10.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. потвърден с решение № 741/03.04.2012 г., от директора на Дирекция „О.“ [населено място], с който са установени данъчни задължения за донасяне в размер на 88 515,20 лв. в едно със съответните лихви в резултат на непризнат данъчен кредит за данъчни периоди: м. 05.2009 г., м. 07.2009 г., м. 08.2009 г., м. 09.2009 г., м. 10.2009 г., м. 11.2009 г., м. 12.2009 г., м. 12.2010 г. е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], ет. 1, представявано от инж. В. В. – управляващ съдружник, срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/13.10.2011 г., издаден от С. Д. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 741/03.04.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” /”О.”/ – С. при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: